

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/115/2022
Identifikačné číslo spisu:	4119203504
Dátum vydania rozhodnutia:	27.06.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4119203504.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti Generali Česká Pojišťovna, a. s., Nové Město - Praha, Spálená 75/16, Česká republika, IČO: 45 272 956, organizačná zložka zriadená v Slovenskej republike - Generali Poist'ovňa, a. s., Bratislava, Lamačská cesta 3/A, IČO: 54 228 573, zastúpenej advokátskou kanceláriou AK Balara, s. r. o. Bratislava, Mostová 2, IČO: 36 858 528, proti žalovanej O. P., narodenej XX. Y. XXXX, P., V. C. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Imrichom Hraškom, Levice, Mlynská 2, o zaplatenie 15 560,01 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/24/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo 16. júna 2021 sp. zn. 5Co/87/2020-203, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 21. januára 2020 č. k. 14C/24/2019-134 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa voči žalovanej domáhala zaplatenia sumy 15 560,01 eura s príslušenstvom. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 100%. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 4 ods. 1, § 2, § 12 ods. 2 písm. b) zákon č. 381/2001 Z. z., o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „PZP“) a ustanoveniami § 420 ods. 1, 2, § 427 ods. 1, 2 a § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „Občiansky zákonník“) s vecne tým že žalobkyňa si uplatnila regresný nárok voči žalovanej podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, pretože žalovaná podľa názoru žalobkyne spôsobila škodu prevádzkou motorového vozidla, ktoré použila neoprávnene. Súd dospel k záveru, že žalobný návrh bolo potrebné zamietnuť pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v spore, pretože žalovaná nie je v tomto spore osobou, ktorá neoprávnene použila motorové vozidlo a ním spôsobila škodu v dôsledku dopravnej nehody. Neoprávneným používaním vozidla je privlastnenie cudzieho vozidla poisteným tým, že sa ho zmocnil v úmysle prechodne ho užívať (§ 216 Trestného zákona). Mohlo ísť aj o prípad neoprávneného privlastnenia si vozidla v zmysle § 212 Trestného vozidla (krádež vozidla). V praxi sa za neoprávnené

použitie alebo spolupoužitie, alebo privlastnenie vozidla považuje aj odsúdenie za trestný čin sprenevery a podvodu - § 213 a § 221 Trestného zákona. Podmienkou vzniku práva žalobcu ako poistovateľa na postih je, že neoprávnené použitie vozidla poisteným vyplýva z právoplatného rozsudku v trestnom konaní. Nepostačí, aby spáchanie trestného činu bolo konštatované v inom právoplatnom rozhodnutí orgánu činného v trestnom konaní a ani v prípade odloženia, resp. zastavenia trestnej veci (Y. N. K.). Súd mal za preukázané, že motorové vozidlo bolo 4. októbra 2016 určené na vykonanie služobnej cesty zamestnancom Y. O., ktorého na jej vykonanie poveril zamestnávateľ. Neoprávneného použitia cudzieho motorového vozidla sa môže preto dopustiť len ten, kto sa zmocní cudzieho motorového vozidla v úmysle prechodne ho používať, prípadne ten, kto neoprávnene používa cudzie motorové vozidlo, ktoré mu bolo zverené. Tieto skutočnosti v spore preukázané neboli, pričom aj priamo z uznesenia Okresnej prokuratúry Nitra z 9. februára 2017, č. 1Pv 751/16/4403-10, vyplývalo, že nemožno konštatovať odňatie vozidla z dispozície vlastníka, alebo oprávneného užívateľa, pretože žalovaná napriek vedomosti, že ide o služobné vozidlo Y. O., viedla ho s jeho súhlasom a navyše v jeho prítomnosti. Y. O. ako zamestnanec vlastníka motorového vozidla mal riadne oprávnenie od vlastníka a služobnú jazdu mal schválenú. Práve aj samotná dôvodová správa k zákonu o PZP pri § 12 uvádza vo vzťahu k neoprávnenému použitiu motorového vozidla príklad jeho odcudzenia. Ak by súd pripustil a postupoval v súlade s právnym názorom žalobkyne, a to tým, že v §12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP nejde len o prípady v intenciách výkladu trestného práva, súd uvádza, že v tomto prípade by mohlo dôjsť k použitiu motorového vozidla bez vedomia vlastníka motorového vozidla ako jeho prevádzkovateľa, t. j. tak, ako to predpokladá § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Použitím dopravného prostriedku bez vedomia prevádzkovateľa možno označiť aj takú situáciu, kedy síce samotné použitie dopravného prostriedku bolo prevádzkovateľom schválené, avšak v konečnom dôsledku bol dopravný prostriedok použitý takým spôsobom, ktorý prevádzkovateľ nemohol predpokladať, a nemal teda o takomto použití vedomosť. Ide najmä o situácie neoprávneného použitia služobného vozidla zamestnancom takým spôsobom, ktorý nezodpovedá určenému spôsobu jeho použitia zamestnávateľom. V tomto prípade došlo pri použití dopravného prostriedku o exces zo strany zamestnanca Y. O., t. j. umožnil (dal súhlas) bez vedomia zamestnávateľa viesť motorové vozidlo tretej osobe - žalovanej, t. j. neoprávnene použil jemu zverené cudzie motorové vozidlo. Tento súhlas je zrejmý z jeho výpovede v rámci trestného konania a potvrdila ho aj samotná žalovaná svojou výpoveďou v tomto spore. Keďže osobou, ktorá porušila povinnosť, bol zamestnanec Y. O.Í., a to tým, že bez vedomia vlastníka motorového vozidla umožnil viesť motorové vozidlo žalovanou, žalovaná by nemohla byť pasívne vecne legitimovaná ani z tohto dôvodu. Neoprávneného používania zverného motorového vozidla sa mohol dopustiť len samotný Y. O., ktorý ako zamestnanec vedel, resp. mal vedieť, že vozidlo je služobné a preto len on sám je oprávnený ho používať. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj samotný zástupca zamestnávateľa Y. O., ktorý uviedol, že povolenie bolo udelené len jemu a nie žalovanej. Napriek tomu, že žalovaná spôsobila dopravnú nehodu, čím v skutočnosti aj porušila predpisy cestnej premávky (§ 420 Občianskeho zákonníka), nie je táto skutočnosť pre uplatnenie nároku žalobkyne dôvodom k tomu, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu vyplateného poistného plnenia. V tomto spore nešlo o uplatnenie klasického nároku na náhradu škody, preto žalovaná nie je pasívne vecne legitimovaná vo vzťahu k nároku žalobkyne, uplatneného podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom zo 16. júna 2021 sp. zn. 5Co/87/2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej voči žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Na margo správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sa plne stotožňuje s primárnym a zároveň aj hlavným dôvodom zamietnutia podanej žaloby, ktorým je nedostatok pasívnej vecnej legitimácie na strane žalobkyne označenej žalovanej. V tejto súvislosti súd prvej správne skonštatoval, že žalovaná v tomto spore nie je nositeľkou pasívnej vecnej legitimácie, pretože uplatnený regresný nárok sa odvíja od § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, pričom žalovaná nie je tou osobou, ktorá by predmetné vozidlo použila neoprávnene. Za neoprávnené užívanie motorového vozidla súdna prax v tomto smere považuje neoprávnené užívanie vozidla podľa § 213 Trestného zákona, alebo prípad neoprávneného privlastnenia cudzieho vozidla podľa § 216 Trestného zákona, čo nie je vôbec porovnateľné s prejednávanou vecou. V tomto spore zatiaľ

absentuje skutkové zistenie, z ktorého by bolo zrejmé, že žalovaná bola na základe právoplatného rozsudku v trestnom konaní odsúdená právoplatne za spáchanie trestného činu, či už podľa § 213 alebo § 216 Trestného zákona. V danom prípade došlo v súvislosti s použitím dopravného prostriedku žalovanou o exces zo strany zamestnanca spoločnosti MASAM, s. r. o. Y. O., ktorý bez vedomia svojho zamestnávateľa dal žalovanej viesť (riadiť) motorové vozidlo ako tretiemu subjektu. Vychádzajúc z uvedeného je potom subjektom, ktorý sa dopustil neoprávneného používania motorového vozidla spoločnosti MASAM, s. r. o., jej zamestnanec Y. O., ktorý mal vedieť, že predmetné vozidlo má charakter služobného vozidla, ktoré je oprávnený používať iba on, a nie aj žalovaná. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie správne vyhodnotil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne v žalobe označenej žalovanej, pre ktorý nedostatok následne žalobu žalobkyne správne zamietol. Súd prvej inštancie vzhľadom na charakter uplatneného nároku žalobkyne (podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP správne zaujal stanovisko v tom smere, že napriek tej skutočnosti, že žalovaná zavinením dopravnej nehody spôsobila škodu (na majetku a zdraví), ktorú formou poistného plnenia poškodenému nahradil žalobkyne, tak v predmetnom spore nejde o klasický prípad nároku na náhradu škody, v ktorom by v pozícii žalovanej subjektu vystupovala žalovaná. Preto žalovaná vo vzťahu k charakteru uplatneného nároku v zmysle § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP nemôže disponovať dostatkom pasívnej vecnej legitímácie, v dôsledku čoho bolo nutné podanú žalobu zamietnuť. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP s tým, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal úspešnej žalovanej v tomto konaní voči neúspešnej žalobkyne.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie prípustnosť ktorého vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

3.1. Na odôvodnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uviedla, že odvolací súd porušil právo dovolateľa na spravodlivý proces tým, že pri svojom rozhodovaní nereagoval na námietku nezákonného vykonania dôkazu súdom prvej inštancie; svojím postupom a rozhodnutím porušil zákaz denegatio iustitiae; neodôvodnil výrok rozsudku jasne a zrozumiteľne, čím porušil dovolateľovo právo na odôvodnenie dávajúce jasne a zrozumiteľne odpovede. Napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný a arbitrárny; nevyrovnal sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi skutočnosťami podstatnými a právne významnými pre rozhodnutie; nedal odpoveď na argumenty, ktoré majú podstatný význam a sú rozhodujúce pre rozhodnutie; nevysporiadal sa s našou právne relevantnou argumentáciou adekvátne a preskúmateľne, nekonštatoval irelevantnosť našej právnej argumentácie; nedal nám najavo, že sme boli vypočutí; nezaoberal sa ani najdôležitejšími argumentmi, ktoré sa vzniesli, a neuviedol dôvody pre odmietnutie týchto argumentov. Záver súdov, že Y. O. neoprávnene použil vozidlo TOYOTA je nepreskúmateľný. Oba sudy nespochybnili, že žalovaná spôsobila škodu prevádzkou vozidla. Súd sa nevyjadril k tomu, či žalovanú považujú za poistenú, ale zhodne dospeli k záveru, že vozidlo neoprávnene použila iná osoba ako vodič, a to osoba spolujazdca Y. O.. Odvolací súd sa nevyrovnal jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi skutočnosťami. Porušil tak právo na odôvodnenie dávajúce jasne a zrozumiteľne odpovede. Navrhol, aby dovolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že prvoinštančný rozsudok zmení a zaviazal žalovanú na zaplatenie 15 560,01 euro s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 15 560,01 euro od podania žaloby až do zaplatenia a na náhradu našich trov prvoinštančného konania, trov odvolacieho konania a trov dovolacieho konania; alternatívne, aby zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10.1 K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutočnej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vysporiadalo so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalobkyne a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že napriek tej skutočnosti, že žalovaná zavinením dopravnej nehody spôsobila škodu (na majetku a zdraví), ktorú formou poistného plnenia poškodenému nahradil žalobkyne, tak v predmetnom spore nejde o klasický prípad nároku na náhradu škody, v ktorom by v pozícii žalovaného subjektu vystupovala žalovaná. Preto žalovaná vo vzťahu k charakteru uplatneného nároku v zmysle § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP nemôže disponovať dostatkom pasívnej vecnej legitímácie. Žalovaná v tomto spore nie je nositeľkou pasívnej vecnej legitímácie, pretože uplatnený regresný nárok sa odvíja od § 12 ods. 2 písm. b) zákona o PZP, pričom žalovaná nie je tou osobou, ktorá by predmetné vozidlo použila neoprávnene. Za neoprávnené užívanie motorového vozidla súdna prax v tomto smere považuje neoprávnené užívanie vozidla podľa § 213 Trestného zákona, alebo prípad neoprávneného privlastnenia cudzieho vozidla podľa § 216 Trestného zákona, čo nie je vôbec porovnateľné s prejednávanou vecou. V tomto spore zatiaľ absentuje skutkové zistenie, z ktorého by bolo zrejmé, že žalovaná bola na základe právoplatného rozsudku v trestnom konaní odsúdená právoplatne za spáchanie trestného činu, či už podľa § 213 alebo § 216 Trestného zákona. V danom prípade došlo v súvislosti s použitím dopravného prostriedku žalovanou o exces zo strany zamestnanca spoločnosti MASAM, s. r. o. Y. O., ktorý bez vedomia svojho zamestnávateľa dal žalovanej viesť (riadiť) motorové vozidlo ako tretiemu subjektu. Vychádzajúc z uvedeného je potom subjektom, ktorý sa dopustil neoprávneného používania motorového vozidla spoločnosti MASAM, s. r. o., jej zamestnanec Y. O., ktorý mal vedieť, že predmetné vozidlo má charakter služobného vozidla, ktoré je oprávnený používať iba on, a nie aj žalovaná. S prihliadnutím na uvedené prvoinštančný súd správne vyhodnotil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie na strane žalobkyne v žalobe označenej žalovanej.

16. V tomto spore mal súd preukázané, že motorové vozidlo bolo 4. októbra 2016 určené na vykonanie služobnej cesty zamestnancom Y. O., ktorého na jej vykonanie poveril zamestnávateľ. Neoprávnené použitie cudzieho motorového vozidla sa môže preto dopustiť len ten, kto sa zmocní cudzieho motorového vozidla v úmysle prechodne ho používať, prípadne ten, kto neoprávnené používa cudzie motorové vozidlo, ktoré mu bolo zverené. Tieto skutočnosti v spore preukázané neboli, pričom aj priamo z uznesenia Okresnej prokuratúry Nitra z 9. februára 2017, č. 1Pv 751/16/4403-10, vyplýva, že nemožno konštatovať odňatie vozidla z dispozície vlastníka, alebo oprávneného užívateľa, pretože žalovaná napriek vedomosti, že ide o služobné vozidlo Y. O., viedla ho s jeho súhlasom a navyše v jeho prítomnosti. Y. ako zamestnanec vlastníka motorového vozidla mal riadne oprávnenie od vlastníka a služobnú jazdu mal schválenú.

17. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nezákonného vykonania dôkazu súdom prvej inštancie (znenie Všeobecných poisťných podmienok - dostupné na internetovej stránke poisťovne- nie účinné v čase vzniku dopravnej nehody). Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, s ktorým žalobkyňa nesúhlasila už v odvolaní, (namietaným následne v dovolaní), dovolací súd zistil, že výsledky nemali žiaden dopad na skutkový stav veci, pretože nešlo o taký dôkaz (ťažiskový význam), na ktorom by spočívalo rozhodnutie. Preto tento nedostatok nezakladá vadu zmätočnosti, takým je iba nesprávny procesný postup § 420 písm. f) CSP a musí ísť o významné porušenie. Nebolo možné ohľadom tohto postupu súdu prvej inštancie vzhliadnuť takú intenzitu porušenia procesných práv žalobkyne, ktorá by mala za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

18. Pokiaľ dovolateľka vytykala odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9Cdo/86/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. V preskúmvanej veci však dovolanie na takýchto argumentoch nespočívalo.

19. Dovolací súd na uvedenom základe dospel k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namietala nesprávny procesný postup súdov nižších inštancií, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jej procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva. Dovolací súd preto dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.